

Η περί Gender θεωρία δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από την Ορθόδοξη Θεολογία (Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Θα πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι η κυριολεκτική ερμηνεία του χωρίου Ματθ.19,12: «εισίν γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτως, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω», οδήγησε πολλούς χριστιανούς, τα πρώτα χριστιανικά χρόνια, στο φαινόμενο του αυτοευνουχισμού. Έτσι από τα μέσα του 2ου αιώνα εμφανίζονται κρούσματα αυτοευνουχισμού, αφαίρεση των γεννητικών οργάνων τους με δική τους πρωτοβουλία, παρά την παραίνεση των Πατέρων της Εκκλησίας να ακολουθήσουν το πνεύμα και όχι το γράμμα των λεγομένων του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου και να αποφύγουν το παράδειγμα του Ωριγένη, θεολόγου κατά τον 2ο και 3ο αιώνα, που αυτοευνουχίστηκε για να τιθασεύσει τα πάθη του.

Επίσης ο άγιος Επιφάνιος αναφέρεται σε μια αιρετική ομάδα που ονομάζονταν

Ουαλήσιοι. Οι συγκεκριμένοι αιρετικοί προέβαιναν σε αυτοευνουχισμό υπακούοντας, υποτίθεται, στους λόγους του Ιησού ότι εάν σε σκανδαλίζει κάποιο από τα σωματικά σου μέλη σε συμφέρει να το αποκόψεις ώστε να εισέλθεις στην Βασιλεία των Ουρανών. Μάλιστα ήταν τόσο έντονη η πεποίθησή τους ότι έπρεπε να ευνουχιστούν, όχι μόνο οι οπαδοί τους, αλλά όλοι οι άνθρωποι, ώστε προέβαιναν και σε ακούσιο ευνουχισμό ανυποψίαστων ανδρών οι οποίοι τύχαινε να φιλοξενηθούν στην οικία τους. Εξαιτίας αυτών των πρακτικών τους κατέληγαν να είναι άφυλα όντα καθώς, όπως επισημαίνει ο άγιος Επιφάνιος, «ούτε γαρ έτι άνδρες εισί διά το αφηρημένον ούτε γυναίκες δύνανται είναι διά το παρά φύσιν». Αυτό το οποίο ωθούσε αυτούς τους αιρετικούς να επιδιώκουν αυτήν την άφυλη κατάσταση ήταν η καταδίκη του υλικού σώματος και κατά συνέπεια της τεκνογονίας. Η προσπάθειά τους, είτε να πείσουν όλους τους ανθρώπους να αυτοευνουχιστούν είτε να τους ευνουχίσουν με εξαναγκασμό, υποκινούνταν από ένα όραμα αφάνισης του υλικού κόσμου και βίωσης ενός σπιριτουαλισμού ξένου προς την Ορθόδοξη πνευματική ζωή. Αυτή η πρακτική τους αποτελούσε εναντίωση στο δημιουργικό έργο του Θεού και όπως τονίζει και ο 22ος αποστολικός κανόνας τέτοιου είδους πρακτική είναι «της του Θεού δημιουργίας εχθρός». Σύμφωνα με το άγιο Επιφάνιο η επιδίωξη αυτής της άφυλης κατάστασης αποτελεί «φρενοβλάβεια» και παρερμηνεία των λόγων του Κυρίου ο οποίος, αν και τόνισε την αναγκαιότητα της εγκράτειας δεν υπονόησε ότι είναι κακό κάποιο μέλος του ανθρωπίνου σώματος διότι «τὰ παιδοποιὰ ὄργανα ἐκ Θεοῦ κεκτισμένα» είναι.

Ο Μ. Kuefler υποστηρίζει ότι η πρακτική αυτή αποτελεί επιρροή από το

παγανιστικό παρελθόν των χριστιανών και ειδικότερα από την αρχαία λατρεία της φρυγικής θεότητας Κυβέλης. Σύμφωνα με μία από τις εκδοχές του μύθου, ο σύντροφος της θεάς, Άττις, αυτοευνουχίζεται σε κατάσταση αλλοφροσύνης στην οποία είχε παραδοθεί από την ίδια την Κυβέλη εξαιτίας της απιστίας του. Οι ιερείς της θεότητας που ονομάζονταν Γάλλοι έπρεπε να αυτοευνουχιστούν δημόσια, προκειμένου να υπηρετούν την Κυβέλη. Ο M. Kuefler, αναλογιζόμενος το γεγονός ότι η θεότητα αυτή συνέχισε να λατρεύεται και κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες μέχρι και περίπου τον 5ο αιώνα, θεωρεί ότι η λατρεία της Κυβέλης ίσως επηρέασε τους χριστιανούς.

Η Εκκλησία πάντως θέλοντας να περιορίσει το φαινόμενο του αυτοευνουχισμού, θέσπισε αυστηρούς κανόνες. Σύμφωνα με τους Αποστολικούς Κανόνες, ο ευνούχος που είχε προβεί σε αυτοευνουχισμό δεν θα μπορούσε να γίνει κληρικός: «Ο ακρωτηριάσας εαυτόν μη γινέσθω κληρικός· αυτοφονευτής γαρ εστιν και της του Θεού δημιουργίας εχθρός»(22ος κανόνας), ενώ σε περίπτωση που ένας εν ενεργεία κληρικός αυτοευνουχιζόταν, θα καθαιρείτο από την θέση του διότι το άτομο αυτό θεωρείτο φονεύς του εαυτού του: «Ει τις κληρικός ων εαυτόν ακρωτηριάσει, καθαιρείσθω· φονεύς γαρ εστιν εαυτού»(23ος κανόνας). Τέλος, οποιοσδήποτε χριστιανός προέβαινε σε αυτήν την πράξη, θα αφοριζόταν για διάστημα τριών ετών: «Λαϊκός εαυτόν ακρωτηριάσας αφοριζέσθω έτη τρία· επίβουλος γαρ εστιν της εαυτού ζωής»(24ος κανόνας). Σύμφωνα με τις αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου στην Νίκαια το 325, από τον κλήρο αποκλείονταν μόνον όσοι είχαν ευνουχιστεί έπειτα από δική τους επιθυμία. Αντίθετα όσοι είχαν ευνουχιστεί από βάρβαρους, τους αφέντες τους (σε περίπτωση που ήταν σκλάβοι) ή για ιατρικούς λόγους, μπορούσαν ενταχθούν ακώλυτα στο εκκλησιαστικό σώμα.

Εάν τα παραπάνω που αναφέραμε αποδεικνύουν ότι η περί Gender θεωρία δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή από την Ορθόδοξη Θεολογία η σύγχυση μεταξύ φύσεως και βουλήσεως που επιχειρεί η εν λόγω θεωρία αποδεικνύει ότι οδηγεί σε φιλοσοφικά άτοπα και κοινωνικά αδιέξοδα. Η θεωρία περί διαχωρισμού βιολογικού και κοινωνικού φύλου διαπράττει λοιπόν ένα σοβαρό σφάλμα μεθοδολογίας: συγχέει τη φύση με τη βούληση, την αναγκαιότητα με την ελευθερία. Όπως επισημαίνει ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Ναυπάκτου και αγίου Βλασίου κ.Ιερόθεος: «Όσο ομιλούν για την βούληση και την ελευθερία του προσώπου, υποτιμούν την φύση, την οποία θεωρούν αναγκαστική, αφού δημιουργεί ανελευθερία, “δυσφορία”, “βία”. Με αυτήν την έννοια θεωρείται, όπως έχει γραφή από ανθρώπους αυτής της νοοτροπίας, ότι και ο γάμος, όπως τον γνωρίζουμε και όπως λειτουργεί με τον τρόπο εκφράσεως των δύο φύλων –αρσενικού και θηλυκού– και την γέννηση των παιδιών, θεωρείται ως μια “αναγκαιότητα του ενστίκτου”, πράγμα που δεσμεύει ή καταργεί την “ελευθερία του προσώπου”. Οπότε, η

“διόρθωση του φύλου” συνδέεται, κατ’ αυτούς, με την “ελευθερία του προσώπου”».

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)